

De Eerbiedwaardige Dienaar Gods
JOSEMARÍA ESCRIVÁ
Stichter van het Opus Dei

INFORMATIEBULLETIN Nr. 11. AMSTERDAM

Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer werd op 9 januari 1902 in Barbastro (Spanje) geboren. Op 28 maart 1925 werd hij te Saragossa tot priester gewijd.

Op 2 oktober 1928 stichtte hij, door God geïnspireerd, in Madrid het Opus Dei, dat voor de gelovigen een nieuwe weg heeft geopend van heiliging in de wereld door het uitoefenen van het gewone beroepswerk en het vervullen van de persoonlijke plichten in gezin en maatschappij, om zo als zuurdesem van intens christelijk leven in alle milieus te zijn. Op 14 februari 1930 begreep de Eerbiedwaardige Josemaría Escrivá, met de genade van God, dat het Opus Dei ook zijn apostolaat zou moeten ontwikkelen onder vrouwen; en op 14 februari 1943 stichtte hij het Priesterlijk Genootschap van het Heilig Kruis, onscheidbaar verbonden met het Opus Dei. Op 16 juni 1950 ontving het Opus Dei de definitieve goedkeuring van de H. Stoel; en op 28 november 1982 werd het opgericht als personele prelatuur, welke de kerkrechtelijke vorm was die door de Eerbiedwaardige Josemaría Escrivá was gewenst en voorzien.

Met voortdurend gebed en boete, met de heldhaftige beoefening van alle deugden, met liefdevolle toewijding aan en een onvermoeibare zorg voor alle zielen, en met een ononderbroken en onvoorwaardelijke overgave aan de Wil van God, stimuleerde en leidde Mgr. Escrivá de uitbreiding van het Opus Dei over de hele wereld. Toen hij zijn ziel aan God teruggaf, was het Opus Dei reeds verspreid over de vijf werelddelen en telde meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten, die de Kerk dienden met dezelfde geest van volledige verbondenheid met de Paus en de Bisschoppen die de Eerbiedwaardige Dienaar Gods Josemaría Escrivá zelf altijd had beleefd.

De Heilige Mis was de wortel en het middelpunt van zijn innerlijk leven. Hij was zich er diep van bewust dat hij kind van God was en hij leefde in de voortdurende tegenwoordigheid van de Drieëne God. Dit bracht hem ertoe om zich in alles zo volledig mogelijk te vereenzelvigen met Jezus Christus, een tedere en sterke devotie tot Onze Lieve Vrouw en de heilige Jozef te beleven, een doorlopende en vertrouwde omgang met de heilige Engelbewaarders te zoeken, en zaaier van vrede en vreugde te zijn op alle wegen van de aarde.

Herhaaldelijk had Mgr. Escrivá zijn leven aan God opgedragen voor de Kerk en de Paus. De Heer heeft dit offer aanvaard, en op 26 juni 1975 gaf Mgr. Escrivá zijn ziel terug aan God, in zijn werkkamer te Rome.

Zijn lichaam rust in de crypte van de Prelaatskerk van Onze Lieve Vrouw van de Vrede — viale Bruno Buozzi 75, te Rome —, voortdurend begeleid door het gebed en de dankbetuigingen van zijn geestelijke dochters en zonen, en van ontelbare mensen die door het voorbeeld en de leer van de Stichter van het Opus Dei tot God zijn gekomen. Het proces van zalig- en heiligverklaring van Mgr. Escrivá is op 19 februari 1981 in Rome begonnen. Paus Johannes Paulus II heeft op 9 april 1990 de heldhaftigheid van de christelijke deugden van de Eerbiedwaardige Dienaar Gods verklaard.

Regnare Christum volumus!

Wij willen dat Christus heerst! (1): een schietgebed dat uit het diepst van de ziel van de Dienaar Gods Josemaría Escrivá kwam vanaf de eerste tijden van het Opus Dei. Hij had als gewoonte om bij zijn persoonlijke aantekeningen enige schietgebedjes te schrijven, en een van de meest voorkomende was: **Regnare Christum volumus!** (wij willen dat Christus heerst!). Onlangs legde Mgr. Alvaro del Portillo, opvolger van de Stichter en huidig prelaat van het Opus Dei, hierover het volgende uit: *Onmiddellijk schiet mij te binnen wat onze Vader de eerste jaren van het Werk zo krachtig voelde en wat op bijna gebiedende wijs uit zijn pen vloeide: Regnare Christum volumus! (...). Met zoveel kracht voelde onze Stichter de drang om Christus op de top van alles te plaatsen, dat hij soms zelfs zijn schrijven onderbrak en afgekort neerschreef: R.Ch. v. (2).*

Vele eeuwen voor de geboorte van Christus werd reeds zijn heerschappij over alle schepselen en de universele verbreiding van zijn geestelijk Rijk verkondigd, dat zou reiken *van de ene zee tot de andere en van het ene uiteinde der aarde tot het andere* (3). Er staat geschreven: *alle koningen zullen Hem huldigen en alle volkeren Hem dienen* (4) en: *in Zijn dagen zal de gerechtigheid bloeien en een volheid van vrede* (5).

Het gaat om de vrede die het hart van de mens vervult wanneer hij zich gedraagt als kind van God; vrede die onder de mensen gevestigd wordt als gevolg van de strijd tegen de zonde, bron van alle onenigheid. Toch laat de geschiedenis van de mensheid ons zien dat, ondanks de weldaden, beloofd aan wie de Heer opnemen in hun leven, deze aangename heerschappij van Christus vaak verworpen is, en nog steeds wordt. Zijn Rijk *is niet van deze wereld* (6); de Heer respecteert onze vrijheid en wil dat wij Hem vrijwillig laten heersen in heel ons gedrag: niet alleen op het persoonlijke vlak of in gezinsverband, maar ook op beroepsgebied en in de sociale omstandigheden. De christen kan immers niet zijn geloof aan de kant laten tijdens zijn werk of maatschappelijk leven. Daarom hebben alle verliefde zielen geleden onder de koelheid van de schepselen en de ijver gevoeld om de onverschilligheid van zovelen om te vormen in liefdesvuur. Gedreven door deze gevoelens schreef de Stichter: *Tegenover mensen die de godsdienst reduceren tot een verzameling verbodsbepalingen, of zich schikken naar een in half tinten geschetst katholicisme; tegenover hen die de Heer met zijn gezicht tegen de muur willen zetten of Hem naar een hoekje van de ziel verbannen: tegenover die mensen moeten we in woorden en daden laten blijken dat we Christus tot de ware koning van alle harten willen maken..., ook van hún harten* (7).

Christus wil heersen in de ziel van iedere christen en, van daaruit, in elke omgeving waarin deze werkzaam is. Dit verlangen betekent echter niet dat onze zwakheden en zonden ons zouden moeten ontmoedigen. Wat Christus ons vraagt is dat we trouw strijden tegen onze verkeerde neigingen met behulp van het gebed en de sacramenten. **We zouden ons moeten afvragen: waar moet Jezus Christus heersen? Hij moet op de eerste plaats heersen in onze ziel. Hij moet heersen in ons leven, want dit dient geheel een getuigenis te zijn van liefde. Met vergissingen! Maak je geen zorgen over je vergissingen, ook ik maak ze. Met zwakheden! Zolang we strijden, zijn ze van geen belang. Maakten de heiligen die tot de altaren zijn verheven soms geen vergissingen? Ja, maar fouten die op ons menselijk levenspad liggen; om deze fouten zal de Heer glimlachen** (8).

Eens overdacht Mgr. Escrivá een gesprek dat hij jaren geleden had met een bevriend iemand, goed maar ongelovig: *Kijk eens — zei deze hem terwijl hij op een wereldkaart wees — van noord*

naar zuid en van oost naar west : de mislukking van Christus. Zoveel eeuwen probeert men Zijn leer in het leven van de mensen te brengen, en zie de resultaten. In eerste instantie werd ik vervuld van droefheid — legde de Dienaar Gods uit — : het is inderdaad een groot verdriet te beschouwen hoevelen de Heer nog niet kennen, en van degenen die Hem kennen, hoevelen die leven alsof ze Hem niet kennen. Maar dit gevoel was van korte duur, en maakte plaats voor liefde en dankbaarheid, want Jezus heeft gewild dat ieder mens vrijwillig meewerkt aan Zijn verlossingswerk. Hij is niet mislukt : Zijn leer en Zijn leven bevruchten de wereld voortdurend. De verlossing, door Hem gerealiseerd, is voldoende en overvloedig (9).

Een grootse opdracht vertrouwt God toe aan de mensen van deze tijd : de waarheid van het Evangelie beleven en verkondigen midden in de maatschappij zelf (10), terwijl hij op de plaats blijft waar hij gesteld is en geroepen. Van deze goddelijke roeping moet iedere christen zich bewust zijn en er zich verantwoordelijk voor voelen. Onze taak als christen is, deze heerschappij van Christus door onze woorden en werken te verkondigen. De Heer wil de zijnen op alle kruispunten van de aarde hebben. Sommigen roept Hij naar de eenzaamheid, opdat ze ver blijven van de drukte van de wereld en zo voor de andere mensen getuigenis afleggen, dat God bestaat. Aan anderen vertrouwt Hij het priesterambt toe. De meesten wil Hij midden in de wereld hebben, in de aardse aangelegenheden. Daarom moeten deze christenen Christus overal uitdragen, waar mensen werken : in de fabriek, het laboratorium en de werkplaats, op het veld, op de drukke straten van de grote steden en op de eenzame bergpaden (11).

De christen weet dat slechts op het einde der tijden de heerschappij van Christus tot definitieve vervulling zal komen. Toch mag hij niet vergeten dat de huidige verwachting ervan niet betekent dat wij passief moeten zijn; integendeel, wij moeten het licht van het geloof brengen naar alle mensen. *De Heer heeft ons niet geschapen om hier een definitieve stad te bouwen* (12), *want deze wereld is de weg naar de andere, die een verblijf is zonder kommer* (13). Toch moeten wij, kinderen van God, ons niet afzijdig houden van de aardse activiteiten, waarin God ons heeft geplaatst om ze te heiligen, om ze te doordrenken van ons gezegende geloof, het enige dat echte vrede brengt, authentieke vreugde, aan de zielen en aan de verschillende milieus (14).

En Mgr. Escrivá voegt eraan toe : Dit is mijn constante prediking geweest vanaf 1928 : het is dringend nodig de maatschappij te kerstenen; de bovennatuurlijke zin naar alle lagen van deze mensheid van ons brengen, zodat wij ons allen inzetten om het dagelijks gebeuren, het beroep of het ambt, naar de orde van de genade te verheffen. Op deze manier worden alle menselijke bezigheden verlicht met een nieuwe hoop, die uitstijgt boven de tijd en de vergankelijkheid van het wereldse (15).

De hoop van de christen is gegrondvest in Jezus Christus, Eeuwige Hogepriester en Koning van het heelal. In Hem voltrekt zich, door Zijn kruisoffer, het mysterie van de verlossing, om de hele schepping aan de macht van God de Vader te onderwerpen en Hem *een eeuwig en universeel rijk te geven : het rijk van de waarheid en het leven, het rijk van heiligheid en genade, van gerechtigheid, liefde en vrede* (16).

(1) *De Smidse*, nr. 639; vgl. *De Weg*, nr. 11.

(2) RHF (Registro Histórico del Fundador : Historisch Register van de Stichter) 20173, p. 1187.

(3) *Ps.* 71, 8.

(4) *Ps.* 71, 11.

(5) *Ps.* 71, 7.

(6) *Joh.* 18, 36.

(7) *De Voor*, nr. 608.

(8) RHF 20161, p. 824-825.

(9) *Als Christus nu langs komt*, nr. 129.

(10) Vgl. Tweede Vaticaans Concilie, Dogm. const. *Lumen gentium*, hfst. IV.

(11) *Als Christus nu langs komt*, nr. 105.

(12) Vgl. *Hebr.* 13, 14.

(13) Jorge Manrique, *Coplas*, V.

(14) *Amigos de Dios* (Vrienden van God), nr. 210.

(15) *Ibidem*.

(16) Prefatie van het hoogfeest van Christus Koning.

TEKSTEN VAN MGR. ESCRIVA

Degenen die Christus ontmoet hebben mogen zich niet meer in hun eigen wereldje opsluiten : wat zou zo'n inperking een trieste zaak zijn ! Zij moeten zich als een waaier openen om alle zielen te bereiken. Ieder moet zijn vriendenkring maken — en deze groter laten worden — waar hij invloed op kan uitoefenen door het prestige dat hij heeft in zijn beroep, door zijn gedrag en zijn vriendschap, met de bedoeling dat Christus invloed zal uitoefenen door middel van dat beroepsprestige, dat gedrag en die vriendschap (*De Voor*, nr. 193).

Bid met mij om een nieuw Pinksteren dat de wereld opnieuw in brand zet (*De Voor*, nr. 213).

Jaren geleden heb ik al glashelder een waarheid gezien die altijd geldig zal blijven : een maatschappij die afscheid heeft genomen van het christelijk geloof en van de christelijke moraal, heeft behoefte aan een nieuwe vorm om de eeuwige waarheid van het evangelie te beleven en te verspreiden. Midden in de maatschappij en in de wereld moeten de kinderen van God schitteren door hun deugden als lantaarns in het donker — *quasi lucernae lucentes in caliginoso loco* (*De Voor*, nr. 318).

Als wij christenen echt volgens ons geloof zouden leven, zou dat de grootste revolutie aller tijden veroorzaken... De effectiviteit van de medeverlossing hangt ook af van ieder van ons. — Denk erover na (*De Voor*, nr. 945).

We mogen niet vergeten : op alle gebieden waar menselijke activiteiten worden ontplooid, moeten mannen en vrouwen zijn die in hun leven en werk het kruis van Christus oprichten, zichtbaar voor iedereen en tot eerherstel; als symbool van de verlossing, van de eenheid van het menselijk geslacht en van de liefde die God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest, de Allerheiligste Drieëenheid voor de mensheid heeft gehad en nog steeds heeft (*De Voor*, nr. 985).

Wij zijn mensen van de straat, gewone christenen, opgenomen in de bloedsomloop van de maatschappij, en de Heer wil dat wij heilig zijn, apostolisch, juist in ons beroepswerk, dat wil zeggen, door onszelf in die taak te heiligen, de taak zelf te heiligen en anderen te helpen zich in die taak te heiligen (*Vrienden van God*, nr. 1200).

«**D**us gij zijt koning"... — Ja, Christus is Koning en Hij verleent je niet alleen audiëntie wanneer je wilt, maar, bedweld door Liefde, verlaat Hij zelfs — je begrijpt wat ik bedoel — het prachtige paleis van de Hemel, waar jij nog niet kunt komen, en wacht op je in het Tabernakel. — Vind je het niet dwaas om niet haastig en vaker met Hem te gaan spreken? (*De Smidse*, nr. 1004).

Priesterwijding en Eerste Mis

Op 20 december 1924 wijdde Mgr. Miguel de los Santos Díaz Gómara, gepreconiseerd bisschop van El Burgo de Osma (1), de Dienaar Gods tot diaken in de kerk van het San Carlos Priesterseminarie. Een weinig later gaf deze in dezelfde kerk, met een niet te verbergen emotie, voor de eerste keer de H. Communie aan zijn moeder. Toen hij jaren later — op 22 oktober 1960 — daar de H. Mis opdroeg voor een grote groep aanwezigen, herinnerde hij zich dat nog (2): — In dit huis van San Carlos heb ik mijn priesteropleiding genoten. Hier, bij dit altaar, kwam ik trillend om de heilige hostie te nemen en om voor de eerste keer mijn moeder de Communie uit te reiken (3).

Kerstmis 1924 viel kort na het plotse overlijden van zijn vader op 27 november. De Dienaar Gods was met zijn moeder, zus en broertje. Ook al probeerden de oudsten er voor de jongste van het gezin, Santiago, een paar gelukkige dagen van te maken, toch bleef de typische feest sfeer overschaduw door de recente gebeurtenis. Zo kneedde God de ziel van Zijn Dienaar en leerde hem het Kruis te ontdekken en een diepe vreugde te beleven te midden van de smart. Bij dit alles kwam nog een groot gebrek aan economische middelen. Josemaría Escrivá keerde terug naar Saragossa om het gewone seminarieleven te hervatten. Begin 1925 verhuisde ook zijn moeder met de twee kinderen naar de hoofdstad van Aragon. Zij betrokken een bescheiden verdieping van een eenvoudig huis, eerst in de Urreastraat en daarna in de Rufasstraat. Het tijdstip naderde dat de Dienaar Gods de priesterwijding zou ontvangen. In deze maanden bereidde hij zich zeer intens en diep voor op deze fundamentele etappe van zijn leven. In een gemoedelijk samenzijn met

leden van het Opus Dei twee jaar voor zijn dood zei hij over zijn priesterroeping:

— Waarom werd ik priester? Omdat ik dacht dat het zo makkelijker was een goddelijk wilsplan te vervullen dat ik nog niet kende. Ongeveer acht jaar tevoren — dat wil zeggen, vanaf de winter van 1917-1918, toen hij vijftien à zestien was — had ik een voorgevoel, maar ik wist niet wat het was. Ik kwam het pas te weten in 1928. Daarom werd ik priester (4).

Op de vooravond van het feest van Sint Jozef (5), begon de retraite, en op 28 maart, de zaterdag vóór Passiezondag, dat is in de vierde week van de Vastentijd, ontvingen tien diakens — acht uit Saragossa, één uit een ander bisdom en de tiende een religieus — het sacrament van het priesterschap uit handen van Mgr. Miguel de los Santos Díaz Gómara, bisschop van El Burgo de Osma. Bovendien ontvingen eenentwintig andere kandidaten de verschillende hogere en lagere wijdingen. De plechtigheid vond plaats in de kerk van het San Carlos Seminarie. De kerk heeft een schip met een ribgewelf en tien zijkapellen, vijf aan iedere kant, waarboven een tribune loopt, met daarboven ramen in de Spaanse stijl van de zilvermeden van de zestiende eeuw. Over de tribune aan de rechterkant had de Dienaar Gods het in 1960:

— Daar boven, op die tribune, heb ik me zo vaak tot Jezus gericht... Ik wist niet wat Hij wilde, pas later kwam ik het te weten... (6).

Na de wijding concelebreerden de nieuwe priesters met de Bisschop, zoals voorgescreven in de liturgie. Het is niet moeilijk te raden welke gevoelens er in de Dienaar Gods omgingen toen hij voor de eerste maal *in persona Christi* het kruisoffer van Calva-

De Dienaar Gods in het San Carlos Priesterseminarie, kort voor zijn priesterwijding.

rië hernieuwde. Voor de jonge priester was die achtentwintigste maart een dag van innige, diepe vreugde en, tegelijkertijd, van grote smart: zijn vader was pas gestorven, en van zijn familie waren alleen zijn moeder, zus en broer aanwezig. God had in het leven van de Dienaar Gods, voordat hij priester werd, veel lijden toegestaan; vanaf het begin van zijn roeping wilde Hij hem vastgenageld aan het Kruis. En het antwoord was altijd een overgave met vreugde. Zo vereenzelvigde hij zich met Christus, voelde zich een kind van God en richtte zijn priesterleven op een wegschenkende liefde, ten dienste van de verlossing van de zielen (7).

De Dienaar Gods had de vreugde zijn Eerste Plechtige Mis op te dragen in de heilige kapel van Onze Lieve Vrouw del Pilar, voor wie hij van kindsbeen een grote devotie had. Jaren later schreef hij:

— Mijn devotie tot Onze Lieve Vrouw del Pilar heeft mij altijd vergezeld: mijn ouders, met hun Aragonese vroomheid, hebben het mij reeds als kind bijgebracht. Denkend aan Maria komen nu in mijn ge-

dachten zovele momenten van gebed en zovele gebeurtenissen op die onbeduidend lijken maar die met de ogen van de liefde bezien belangrijk waren (8).

Op maandag in de Goede Week, 30 maart, twee dagen na zijn priesterwijding: In de heilige kapel droeg ik voor een groepje mensen mijn eerste Mis op, in alle rust (9).

De liefde tot Christus, Priester en Slachtoffer, en tot Maria, Maagd en Medeverlosseres, groeiden in zijn priesterlijke ziel tot één diep verlangen dat bleef rijpen tijdens zijn hele leven. In zijn laatste levensjaren schreef hij:

— Voor mij is de eerste mariale devotie — zo zie ik het graag — de Heilige Mis (...). Telkens wanneer Christus afdaalt in de handen van de priester, wordt zijn ware aanwezigheid onder ons hernieuwd, met Zijn Lichaam, met Zijn Bloed, met Zijn Ziel en met Zijn Godheid: hetzelfde Lichaam en hetzelfde Bloed dat Hij ontving in de schoot van Maria. In het Misoffer doet de deelname van Onze Lieve Vrouw ons denken aan de stille bescheidenheid waarmee zij het leven van haar Zoon begeleidde, toen Hij door het land van Palestina trok. De Heilige Mis is een handeling van de Drievuldigheid: door de wil van de Vader geeft de Zoon zich, met medewerking van de Heilige Geest, als een offer van verlossing. In dit onpeilbare mysterie ontdekt men, bedekt, het allerzuiverst gelaat van Maria: Dochter van God Vader, Moeder van God Zoon, Bruid van God Heilige Geest (10).

De Heilige Kapel had in die jaren geen banken: er stonden slechts een communiebank en enkele knielstoelen voor wie de waakbeurt hadden bij Maria. Toch werden bij sommige gelegenheden — zoals de Eerste Mis van een pas gewijde priester — enige met rood fluweel beklede banken neergezet met bijpassende kussens om te knielen. Die dag waren misschien niet alle plaatsen bezet, want er waren maar zeer weinig mensen aanwezig: zijn moeder — zij was ziek maar stond op om niet te ontbreken bij de Eerste Mis van haar zoon (11) —, zijn zus Carmen met twee

vriendinnen uit Barbastro, zijn broer Santiago, een neef en zijn vrouw, de rector van het Sint Franciscus van Paula Seminarie, don José Lopez Sierra, don Juan Moneva y Puyol, hoogleraar canoniek recht aan de Universiteit van Saragossa, die hem zeer apprecieerde, vergezeld van vrouw en dochter, de twee assisterende priesters, die vrienden van de familie waren, en niet veel mensen meer.

Vooraf voor zijn moeder — hoewel ook voor zijn zus en broer — waren het momenten van vreugde haar zoon als priester te zien, en van verdriet om het overlijden van haar man. De rector van het Seminarie schreef: *Hoe een moeder die een zee van tranen was en soms leek flauw te vallen, en de zus en broer alleen laten?* (12).

De ornamenten van de Mis waren paars, volgens de liturgische tijd van de Passie-week. En niettegenstaande het een Eerste Plechtige Mis betrof, was er geen enkele uiterlijke plechtigheid. De neomist las ge-

woon een stille Mis, opgedragen voor de zielerust van zijn vader. Op het gedenkprentje van de Eerste Mis staat onder de letters JHS de volgende tekst: *De Priester Josemaría Escrivá y Albás viert zijn Eerste Mis in de Heilige Kapel van El Pilar in Saragossa op 30 maart 1925 om half elf 's morgens voor de zielerust van zijn vader José Escrivá Corzán, die in de Heer ontslapen is op 27 november 1924. A.M.D.G.*

God wilde dat Zijn Dienaar hem die dag een klein persoonlijk offer opdroeg tijdens de Mis. Hij koesterde het verlangen dat zijn moeder als eerste na zijn priesterwijding de Communie uit zijn handen zou ontvangen. Maar een andere vrouw, vriendin van de familie, kwam eerder naar voren; om haar niet plompweg over te slaan, moest hij eerst haar de Communie geven (13).

Na afloop van de Mis knielde de Dienaar Gods neer voor het beeld van Onze Lieve Vrouw *del Pilar* en bleef enige tijd dankzeggen. De anderen begeleidden hem in stilte (14).

De Heilige Kapel van El Pilar heeft een elliptische vorm. Het retabel van het hoofdaltaar, een haut-relief in wit marmer, herinnert de verschijning van Maria aan de Apostel. Onze Lieve Vrouw lijkt Jacobus en de leerlingen — afgebeeld op het retabel van het linkeraltaar — de plaats aan te wijzen waar de kolom neergezet moet worden.

Het Misoffer vormde werkelijk het centrum en de wortel van het leven van de Stichter van het Opus Dei. De vurigheid van zijn eerste Mis verflauwde nooit maar, integendeel, ervoer een constante vermeerdering van liefde voor Jezus Christus, Eeuwige Hogepriester, en uitte zich in de loop van de tijd in telkens nieuwe facetten. Zo zei hij eens, in oktober 1967, tot zijn geestelijke kinderen :

— Met mijn vijftenzestig jaar heb ik een geweldige ontdekking gedaan. De Mis te lezen heb ik altijd zeer aantrekkelijk gevonden, maar gisteren kostte het mij een enorme inspanning. Wat een moeite ! Ik zag dat de Mis echt Opus Dei is, werk, zoals het voor Christus een werk was zijn eerste Mis : het Kruis. Ik zag dat de taak van de priester, de viering van de heilige Mis, een werk is om de Eucharistie tot stand te brengen. Ik zag dat men smart ervaart, en vreugde, en vermoeidheid. Ik voelde in mijn vlees de uitputting van een goddelijk werk (15).

En hij voegde eraan toe :

— Ook Christus kostte het moeite. Zijn heilige Mensheid bood weerstand om de armen te openen voor het Kruis, als het gebaar van de Eeuwige Hogepriester. Mij heeft het nooit zoveel moeite gekost de viering van het Misoffer als die dag, toen ik voelde dat ook de Mis Opus Dei is. Het gaf me veel vreugde, maar ik was uitgeput (16).

De volgende dag reeds, op 31 maart, bevond de Dienaar Gods zich in Perdiguera, een dorpje van 870 inwoners, waar de zieke pastoor vervangen moest worden. Misschien had hij liever gewild dat het bisdom hem een taak in de stad zou geven, want dan had hij beter kunnen helpen in de noden van het gezin, bijvoorbeeld door in de vrije uren wat lessen te geven. Maar van hogerhand werd anders beslist. En hij gehoorzaamde prompt, aangezien hij de *obedientia tutior* beschouwde: de gehoorzaamheid is de meest veilige weg. Onder deze titel had hij een gedicht geschreven, in zijn seminarietijd, ter ere van de president van het San Carlos Seminarie, die als hulpbisschop deze lijfspreuk in zijn wapen droeg.

Kerk van het San Carlos Seminarie. Het retabel, van verguld houtsnijwerk, is gewijd aan de Onbevleete Ontvangenis van Maria. Aan de bovenkant is een interessante afbeelding van de Allerheiligste Drieëenheid, overeenkomstig de oude iconografie om de drie Personen in gelijke afbeeldingen te tonen; aan de voet staat op een groot schild: Deus trinus et unus.

- (1) Hij was hulpbisschop geweest van Kardinaal Soldevila totdat deze werd vermoord op 4 juni 1923. Hij bleef in het aartsbisdom resideren als president van het Priesterseminarie van San Carlos tot 19 juni 1925, de dag waarop hij bezit nam van de bisschopszetel van El Burgo de Osma (Soria).
- (2) Hij was naar Saragossa gegaan om een doctoraat *honoris causa* te ontvangen van de Faculteit van Filosofie en Letteren: 21 oktober 1960.
- (3) *Homilie van 22-10-1960*; zie RHF (*Registro Histórico del Fundador*, Historisch Register van de Stichter) -20174, p. 398.
- (4) RHF-20162, p. 310.
- (5) *Boletín Eclesiástico del Arzobispado de Zaragoza*, 11-21925, p. 20.
- (6) *Homilie van 22 oktober 1960*; zie RHF-20174, p. 400.
- (7) Vgl. RHF-20168, p. 365.
- (8) *Recuerdos del Pilar*, artikel gepubliceerd in *El Noticiero*, van Saragossa, gedateerd 11-10-1970.
- (9) *Ibidem*.
- (10) *La Virgen del Pilar*, gepubliceerd in *Libro de Aragón*, Saragossa 1976, pp. 97-103.
- (11) RHF T-159, hfst. V, p. 69.
- (12) RHF T-3306.
- (13) Vgl. RHF-20165, p. 446; en RHF T-5837, p. 8.
- (14) Vgl. RHF T-5057.
- (15) RHF-20164, p. 226. Vgl. *De Kruisweg*, elfde statie, nr. 4, waarin hij deze autobiografische woorden schreef: Na zoveel jaren deed die priester een wonderbaarlijke ontdekking: hij begreep dat de Heilige Mis een echt werk is, *operatio Dei*, een werk van God. En op die dag, bij het opdragen ervan, ondervond hij smart, blijdschap en vermoeidheid. Hij voelde aan den lijve de uitputting van een goddelijke arbeid. Ook Christus heeft de eerste Mis veel moeite gekost: het Kruis.
- (16) RHF-20164, p. 226.

Onder zijn geestelijke impuls

Met zijn heldhaftige trouw aan Gods wil, met voortdurend gebed en boete, heeft Mgr. Escrivá zich vol vertrouwen aan zijn arbeid gewijd en 47 jaar lang de apostolische ontwikkeling van het Opus Dei in de hele wereld geïnspireerd en geleid.

De voornaamste taak van het Werk is de vorming van zijn leden, opdat ieder afzonderlijk zijn apostolische arbeid als christen in de wereld en in de maatschappij zou volbrengen.

Het wezenlijke apostolaat van het Opus Dei — met woorden van de Stichter — is datgene dat ieder lid individueel verwezenlijkt in zijn eigen omgeving, in zijn gezin, te midden van zijn vrienden. Dit soort werk valt niet op, is moeilijk om te zetten in statistieken, maar brengt in duizenden zielen die stil en doeltreffend Christus navolgen in hun dagelijkse beroepsarbeid, vruchten van heiligheid voort. (*Gesprekken ...*, nr. 71).

Daarnaast bevordert het Opus Dei als zodanig in samenwerking met veel mensen die er niet toe behoren — en vaak niet eens christen zijn —, gemeenschappelijke ondernemingen, waarmee het een bijdrage tracht te leveren aan de oplossing van talrijke problemen die de huidige maatschappij te verwerken heeft. Het gaat daarbij om vormingscentra, sociale instellingen, vakscholen, enz. (*Gesprekken ...*, nr. 84).

Wij zullen hier een beknopte samenvatting geven van enkele van de vele apostolaatswerken, die — verschillend van aard overeenkomstig de behoeften van tijd en plaats — ontstaan zijn onder de geestelijke impuls van de stichter van het Opus Dei.

HOTELSCHOOL DOSNON

Soissons

Couvrelles is een dorpje met tweehonderd inwoners, gebouwd rondom het *Château* (kasteel) met dezelfde naam en de Hotelschool *Dosnon*. Het ligt in de buurt van Soissons, op ongeveer honderd kilometer van Parijs. De aarde is er vruchtbaar en de regen overvloedig. Zoals de meeste dorpen in de omgeving leeft het hoofdzakelijk van de productie van suikerbieten en aardappelen. De stenen muren en de grijze leien daken van de huizen in de streek bepalen de aanblik van de dorpjes, die met elkaar in verbinding staan door smalle wegen waar auto's nauwelijks kunnen passeren.

Couvrelles is een zeer gemoedelijk dorp: er staat maar één kruidenierswinkel, waar van alles te koop is: fruit en groente, zeep, reukwater, wol en garen... De kruidenierster is vriendelijk en opgewekt. De mensen moeten hard werken, maar leven goed. De jeugd gaat na de lagere school op het land werken en brengt de vrije tijd thuis bij het gezin door.

Ruim vijftig jaar geleden begon het *Château* te functioneren als conferentieoord voor bezinningen en vormingsactiviteiten, onder leiding van leden van het Opus Dei. Toen Mgr. Escrivá het huis in 1966 voor de eerste keer bezocht, stelde hij voor daar een hotelschool te bouwen. Na vier jaar kon de opleiding van *Dosnon* — de naam van de school — beginnen.

Sindsdien hebben talloze meisjes in dit centrum een opleiding genoten die aange-

past is aan de meest moderne technieken van het hotelwezen. *Dosnon* heeft nieuwe horizons geopend van menselijke en geestelijke ontwikkeling voor de vrouwen van de streek. In een klimaat van vrijheid en persoonlijke verantwoordelijkheid helpt men de leerlingen al hun krachten en capaciteiten in te zetten ten dienste van de naaste. Zij leren de ware betekenis van hun toekomstige werk: een beroep van dienstverlening.

De leerlingen studeren verschillende talen en krijgen de gelegenheid om in andere landen praktijkervaring op te doen. In *Dosnon* bevordert men het werken in groepsverband, in een geest van hartelijkheid en goed humeur. De school ontvangt de medewerking van meerdere hotelhouders uit de omgeving, die les komen geven, en van vele bedrijven, die economische steun verlenen.

Een lerares van *Dosnon* schrijft: *Behalve de begeleiding van het onderwijzend personeel ben ik bezig met promotiereizen voor de school. In mijn werkkamer heb ik een kaart van Frankrijk hangen. Daarop zijn enkele regio's blauw geschilderd: dat zijn*

de streken die we in voorgaande jaren hebben bezocht om het onderwijs en de vorming uit te leggen die wij in Dosnon nastreven, de noodzakelijke vereisten voor de opleiding. De rode kleur duidt op de streken die wij nu moeten bezoeken. Dit jaar zijn de rode punten vermenigvuldigd en reiken veel verder dan de grenzen die voor dit jaar voorzien waren. Dat komt omdat de mensen meer informatie vragen over de School vanwege de goede geruchten die ze her en der hebben opgevangen over Dosnon. De ene dag wordt er gebeld vanuit het Noorden van Frankrijk, de andere dag ontvangen we een telefoontje uit de omgeving van Parijs...

De directrice van een middelbare school verzocht eens om informatie voor haar leerlingen: *Ik weet al dat de leerlingen van Dosnon een titel behalen voor de hotellerie, maar wat mij het meest interesseert is de christelijke vorming die ze ontvangen. Stuur mij a.u.b. veel informatiemateriaal en daarbij het adres van een centrum van het Opus Dei in Parijs, waar enkele oud-leerlingen van mij naar toe kunnen om vorming te ontvangen.*

Achterzijde van Dosnon, Hotelschool te Couvrelles, in de buurt van Parijs.

Tijdens een praktijkles.

Dosnon is voor de omgeving een brandpunt van christelijke geest geworden en bakermat van talrijke initiatieven op sociaal en menselijk vlak. Regelmatig bezoeken de leerlingen de bejaarden uit de streek om hun, vooral in de laatste momenten, wat liefdevolle aandacht te schenken. Ook zijn er jeugdclubs opgericht voor de dochters van de boeren uit de naburige dorpen en worden er bijscholingscursussen over het werk in de huishouding gegeven voor de boerinnen uit de streek.

De Stichter van het Opus Dei zei, dat met initiatieven zoals deze hotelschool, **er veel gedaan kan worden: een echte en doeltreffende hulp aan de maatschappij, in een belangrijke taak; en een christelijk werk voor de gezinnen door in de huizen vreugde, vrede en begrip te brengen.** En hij voegde eraan toe dat hij het werk in de huishouding beschouwde **als een taak met een bijzondere waarde, want met dit werk kan veel goed óf veel kwaad gedaan worden in de kern van het gezin zelf (...): er zullen niet mensen ontbreken die met menselijke waardigheid, beroepscompetentie en apos-**

tolisch enthousiasme, van dit beroep een vreugdevolle taak maken met een enorme doeltreffendheid in zovele gezinnen in de hele wereld (1).

De vrouw — zo zei de Stichter van het Opus Dei — **is geroepen om aan het gezin, de maatschappij, de Kerk, iets karakteristieks te geven, iets dat haar eigen is en dat alleen zij kan geven: haar fijngevoelige tederheid, haar onvermoeibare edelmoedigheid, haar liefde voor het concrete, haar scherpzinnigheid, haar intuïtie, haar diepe en eenvoudige vroomheid, haar doorzettingsvermogen...** Als zij goed gevormd wordt, zal zij efficiënt haar werk realiseren, de taak waartoe zij zich geroepen voelt, welke die ook moge zijn (2).

(1) *Gesprekken met Mgr. Escrivá de Balaguer*, nr. 109.

(2) *Ibidem*, nr. 87.

Men schrijft ons...

De voorspraak inroepen van mensen, waarvan we mogen aannemen dat zij, na een heilig leven hier op aarde, bij God zijn, is een spontane uiting van het geloof in de Gemeenschap der Heiligen. Deze gemeenschap vormt de basis van een verbondenheid tussen de christenen die de grenzen van de dood overschrijdt. Sedert de eerste tijden van de Kerk werd dit geloofspunt als een levende realiteit in praktijk gebracht en beleden. Het Tweede Vaticaans Concilie zegt hierover het volgende: "In het leven van degenen die, in onze mensheid delend, niettemin vollediger naar het beeld van Christus zijn omgevormd (vgl. 2 Kor. 3, 18), doet God zijn aanwezigheid en zijn gelaat stralend voor de mensen verschijnen (...). Daarom ook betaamt het ten zeerste, dat wij deze vrienden en mede-erfgenamen van Jezus Christus ook als onze broeders en onze rijke weldoeners beminnen, aan God voor hen de verschuldigde dank betuigen, hen smekend aanroepen en tot hun gebed, bijstand en hulp onze toevlucht nemen, om van God, door zijn Zoon Jezus Christus onze Heer, die onze enige Verlosser en Zaligmaker is, weldaden te verkrijgen" (Dogmatische constitutie over de Kerk Lumen gentium, nr. 50).

Alleen de Kerk kan definitief oordelen wie uit de overledenen is opgenomen in de schare der heiligen. Tijdens het grondig en zorgvuldig onderzoek naar de heiligheid van de betreffende kunnen de gelovigen als privé-devotie tot God bidden op voorspraak van diegenen die in roem van heiligheid stierven. En Gods ingrijpen door een dergelijke bemiddeling kan tot uiting komen zowel door een wonder — een bijzondere gebeurtenis waarvoor geen natuurlijke verklaring te vinden is — als door het ledigen van alledaagse materiële en geestelijke noden. De volgende gebedsverhoringen in kleine en grote gebeurtenissen zijn een teken van dankbaarheid vanwege de van God ontvangen gunsten, die aan de voorspraak van de Stichter van het Opus Dei toegeschreven worden.

MIJN SLAAPPROBLEEM WERD OPGELOST

Al verschillende jaren leed ik aan slapeloosheid. Omdat ik toen nog studeerde vond ik dat geen probleem. Maar sinds ik nu zeven maanden te werk gesteld ben, is daar verandering in gekomen; ik heb veel werk en om te kunnen werken hebben we rust nodig. Die rust bestond voor mij niet. Door de dag was ik een dromer en 's nachts leefde ik gewoon. Ik las tot drie uur in de morgen, schreef brieven en deed allerlei dingen. Ik hield het een tijdje vol, maar daarna raakte ik volledig uitgeput. Op een zeker ogenblik heeft iemand mij aanbevolen om gebruik te maken van het bidprentje van Mgr. Escrivá. Ik heb van toen af een vast uur gesteld om te gaan slapen. Voor ik ging slapen, bad ik het prentje en vroeg mijn gunst. Nu doe ik het al geruime tijd en het lukt mij uitstekend. Ik dank Mgr. Escrivá dat hij mij van mijn probleem verlost heeft. Nu nog voor ik ga slapen bid ik het prentje en leg het onder mijn hoofdkussen. Nu ik het ontdekt heb ben ik bereid om nog meer dingen aan hem te vragen.

M.B., Leuven (België)

HET BESTE EXAMEN

Eind 1988 moest ik een vergelijkend examen afleggen, dat heel belangrijk was voor mijn toekomstige loopbaan. Na maanden studeren besepte ik al te goed dat het mij onmogelijk was daarin te slagen.

Daarom riep ik Onze Lieve Vrouw door de voorspraak van Mgr. Escrivá ter hulp. Om mij achteraf de verdiensten ervan niet toe te schrijven, en om mij er rekenschap van te geven dat het succes zonder twijfel te danken was aan hun bemiddeling, heb ik ook gevraagd om als eerste geclasseerd te worden. En dat is ook gebeurd.

P.E., Manage (België)

TERUG NAAR HUIS

De tweede van mijn broers, A., vroeg toestemming aan vader om ver weg van thuis te gaan werken. Hij was 16 jaar en de plaats waar hij naar toeging was gevaarlijk omdat het een zone van guerrillas was. Dit alles maakte het hele gezin zeer bezorgd. Twee jaar lang schreef mijn broer regelmatig, maar daarna hoorden we niets meer van hem. Na verloop van tijd kwam een vriend van hem bij ons op bezoek en vertelde mijn ouders dat mijn broer A. gezond was maar liet zeggen niet meer naar huis te willen terugkeren. Ook vertelde hij dat mijn broer zich had aangesloten bij een vreemde groepering. De oudste zoon, J., gaf toen zijn baan bij de politie op en ging op zoek naar mijn broer.

Twee jaar gingen voorbij waarin ik Mgr. Escrivá bad voor beiden, ook al hadden wij geen enkel bericht van hen. Wij wisten dus ook niet waar we hen moesten schrijven. Ik sprak met mijn ouders en broers en zussen en zei dat er geen andere mogelijkheid was dan de zaak aan Mgr. Escrivá aan te bevelen, opdat hij ze zou bevrijden. Van mijn kant verdubbelde ik mijn gebed. Ongeveer drie à vijf maanden was ik bezig mij intens tot zijn voorspraak te richten, toen ik in Bogota te horen kreeg dat één van mijn broers belde. Inderdaad, het was A. Hij zei me dat het een wonder was dat hij zich in het huis van mijn tante bevond: "Ik ben gelukkig dat ik terugkeer. Drie maanden geleden voelde ik me wanhopig, met zin om naar huis terug te komen. J. wilde niet komen maar ik hield het niet meer uit, en hier ben ik".

Mijn broer heeft nooit in Bogota gewoond en was als 12-jarig kind eens bij mijn tante daar geweest. Hij kende noch het telefoonnummer, noch het adres. Toen hij in Bogota aankwam, wist hij niet waar naar toe te gaan en stapte daarom maar een bus in om overnachting te zoeken. Na een lange rit in de bus zag hij een park dat hem aan iets herinnerde. Hij stapte uit, liep een paar blokken verder en besloot aan te bellen bij een huis dat hij eerder scheen te hebben gezien. De verrassing was groot toen hij mijn tante herkende. Zij noch onze neven hadden hem niet herkend, want ze hadden hem alleen maar als kleine jongen gekend. Zij gaven hem mijn telefoonnummer. Thuis gekomen beloofde hij op zoek te gaan naar mijn broer J. en binnen 15 dagen terug te keren. Dat gebeurde inderdaad.

Nu zijn ze alweer twee jaar thuis en werken bij vader op de boerderij. Ze vertelden dat ze in allerlei moeilijkheden verzeild geraakt waren. Omdat wij van thuis een grote devotie tot Maria hebben meegekregen, bad één van mijn broers tot haar om uit de problemen te kunnen komen. Ze zeiden dat ze er zelf versteld van stonden hoe ze daartoe in staat waren geweest. Dit alles schrijf ik toe aan Mgr. Escrivá.

M.B., Bogotá (Columbia)

HIJ LEIDT EEN GEHEEL NORMAAL LEVEN

Toen onze zoon X. zes maanden oud was, ontdekten wij bij hem enige convulsies, waarvan meerdere artsen als diagnose gaven dat het om het syndroom van West ging. Deze ziekte veroorzaakt, in de meeste gevallen, een diepe en zelfs agressieve subnormaliteit. Vier medici kwamen tot dezelfde diagnose, evenals het team van neurologie van het ziekenhuis. Gedurende achttien dagen lag hij in het ziekenhuis en van daaruit brachten wij hem naar een van de beste specialisten in Madrid, die de diagnose bevestigde. Omdat ik me zeer bedrukt voelde, vertelde ik het geval aan enkele vrienden van ons van het Opus Dei en zei hen dat ze, omdat ze zulke bidders zijn, moesten bidden voor mijn zoon en een gebedscampagne houden onder hun vrienden en kennissen om genezing te vragen door middel van het prentje van de privé-devotie tot Mgr. Escrivá de Balaguer. Ik beloofde dat als hij zou genezen, ik dat bekend zou maken in de rubriek van verkregen gunsten op voorspraak van Mgr. Escrivá of waar dan ook. Omdat onze zoon inderdaad genezen is en nu volledig gezond is, vervul ik hierbij mijn belofte. Het laatste medisch onderzoek, twee jaar geleden in Madrid, toont aan dat hij genezen is, ook al gingen wij door met de behandeling die dat jaar eindigde. Momenteel neemt het kind geen enkele medicatie en leidt een geheel normaal leven. Ik stel alle elektrogrammen, analyseresultaten en medische rapporten ter beschikking van de betreffende persoon. Wij zijn Mgr. Escrivá zeer dankbaar, en dat tonen wij bij iedere gelegenheid door te vertellen wat hij voor ons gedaan heeft.

M.U.A., Burgos (Spanje)

EEN ONVERWACHTE GENEZING

Na jaren van geduld kregen wij eindelijk een dochter. Maar plotseling werd zij ziek. Haar lichaamstemperatuur daalde snel en ze raakte bewusteloos. De arts was ver weg. Ik wist niet wat ik moest doen tot ik dacht aan het gebed van het prentje van Mgr. Josemaría. Ik pakte het bidprentje en huilend bad ik voor haar redding. Kort daarop kwam er een auto die haar naar het ziekenhuis bracht. Nog voor aankomst begon ze te herstellen. Nadat alle onderzoeken achter de rug waren, zei de arts dat de crisis al voorbij was en er geen gevaar meer bestond. We mochten weer naar huis. De arts vertelde dat in soortgelijke gevallen de meeste kinderen sterven als er niet direct medische hulp wordt geboden, tenzij het organisme weerstaat. Ik ben ervan overtuigd dat dankzij de voorspraak van Mgr. Escrivá de Balaguer mijn dochtertje gered is.

E.R., Izbica (Polen)

HIJ VROEG OM TE BIECHTEN

Allen in ons gezin zijn zeer dankbaar voor de vele gunsten die wij hebben ontvangen op voorspraak van Mgr. Escrivá. De meest recente was de bekering van mijn schoonvader. Nu ligt hij op sterven. Het grootste gedeelte van zijn leven is hij van de Kerk verwijderd geweest. Een paar maanden geleden ging een priester hem bezoeken maar hij weigerde te biechten. Wij begonnen toen het gebed van het prentje van Mgr. Escrivá te bidden. De tweede keer dat de priester kwam, vroeg mijn schoonvader of hij kon biechten. Daarna heeft hij de Communie ontvangen en bidt nu veel Weesgegroeten. Wij zijn Mgr. Escrivá zeer dankbaar.

X.X., Park Ridge, Illinois (USA)

Bij deze willen wij u laten delen in de vreugde rond de geboorte van ons dochttertje. Na het overlijden van ons tweede kindje — in november 1988 — is deze zwangerschap heel bijzonder geweest in diverse opzichten. Aanvankelijk leek alles goed te gaan, maar half juli bleek dat de ontwikkeling van de foetus achterbleef. De dokter van het ziekenhuis schreef mijn vrouw absolute rust voor. Regelmatige controles volgden, elke week een "echo" maken, maar de groei van de baby bleef achter ondanks de rust. (Bijvoorbeeld, de doorsnee van de schedel bevond zich onder de minimumlijn). Na 7 weken rust moest zij opgenomen worden, maar ook rust in het ziekenhuis had geen resultaat. Via mijn werk als verkoper heb ik een echtpaar leren kennen. De man stelde voor een noven te houden voor het welzijn van de baby en wel door middel van de voorspraak van Mgr. Josemaría Escrivá. Ook de gebedsgroep in mijn dorp heeft zich bij deze noven aangesloten. De eerste dag van de noven was 14/9, de laatste 22/9. De eerste "echo" na de noven was op 28/9 en jawel, Mgr. Escrivá bleek een goede voorspreker te zijn: de baby was gegroeid. Vanaf de eerste echo bleef de doorsnee van het hoofdje onder de minimumlijn; de eerste echo na de noven bleek dat dit verbeterd was en bevond zich tussen minimum en normaal. De laatste echo na de noven gaf ook een goed resultaat. Ons dochttertje is geboren na een zwangerschap van 42 weken, haar gewicht was 3200 gram, haar lengte 49 cm. Zij kreeg elk poosje een test in verband met hartslag, ademhaling, spiertonus, reactie op prikkels, kleur, etc.

Over de plotselinge groei van de baby waren de doktoren verwonderd; één van de gynaecologen zei: "Het lijkt wel een turbo-baby!" De 38ste week van de zwangerschap mocht mijn vrouw, na een verblijf van 7 weken in het ziekenhuis, naar huis. Alle onderzoeken zijn steeds goed geweest. Ook heeft de moeder geen dieet hoeven te volgen. Dit was natuurlijk positief, maar tegelijk had de dokter geen basis waarop hij de aanvankelijke groeiachterstand kon baseren. Nu, een week na de geboorte, gaat het goed met de baby; zij weegt al meer dan bij haar geboorte. Binnenkort laten we een H. Mis opdragen uit dankbaarheid voor deze grote gunst die wij op voorspraak van Mgr. Josemaría Escrivá hebben verkregen.

A. en Y. C., Nederland

Wij schrijven om U een kleine bijdrage van twintigduizend *cruceiros* te sturen en te vertellen dat de Goede God in onze stad onze gezinnen vele gunsten verleend heeft op voorspraak van zijn Dienaar Josemaría Escrivá.

We vonden werk voor enkele mensen die al lange tijd ziek waren, zonder zin om correct te handelen, en honger leden. We baden en het werk kwam voor het echtpaar, dat daardoor zeer gesteund werd en bovendien het geschenk van een kind erbij kreeg.

Oude rekeningen die vanwege de inflatie steeds groeiden, konden betaald worden, met een fikse korting erbij.

Bepaalde zaken werden in orde gemaakt en bovendien konden we van land wisselen. Nu hebben we veel betere grond, het lijkt wel een paradijs.

Enkele jongeren kregen een baan na een sollicitatieprocedure met vele kandidaten. Zo konden zij hun levenspeil verbeteren en zelfs een universitaire studie betalen.

Het lukte ons om steun te verlenen aan behoeftige gezinnen en we zien nu hoe zij op eigen benen kunnen staan.

Ontrouw in een huwelijk: met gebed en goede raad kreeg de man berouw en de vrede keerde terug in het huis, nadat wij vurig tot God hadden gebeden op voorspraak van Josemaría Escrivá.

Behalve deze gunsten zouden we nog vele andere kunnen opsommen, maar we geven ze aan de Barmhartige Jezus opdat Hij ons geloof steeds vuriger maakt om het voorbeeld van de heiligen na te volgen. Wij bidden dat het Werk van Josemaría steeds blijft groeien, voor het heil van de zielen.

J.A.M.P., Leme (Brazilië)

Hierbij stuur ik U een gift voor het heiligverklaringsproces van Mgr. Josemaría Escrivá, die mijn gebed heeft verhoord. Ik had veel pijn aan mijn rechteroor, waar ik een gehoorapparaat draag. Daardoor leed ik veel en kon niets horen als men tot mij sprak. Ik richtte me tot Mgr. Escrivá met een gebedsnoveen en op de derde dag werd alles weer normaal. U kunt zich mijn blijdschap voorstellen. Ik blijf veel voor het Opus Dei bidden.

E.E., Fribourg (Zwitserland)

In de maand juni overkwam D., de vijftienjarige dochter van onze burens, een ernstig ongeluk, toen ze met zes vriendinnen terugkeerde van een feest. De auto waarin ze zaten raakte van de weg, ging een paar keer over de kop en botste ten slotte tegen een boom. Alle inzittenden werden gewond maar in verschillende graad. D. werd na enige minuten zoeken onder de auto gevonden. De arts van de ambulance-dienst zei dat ze dood was. Een andere arts die langs kwam stelde voor toch nog iets te proberen en liet haar urgent naar het ziekenhuis brengen. Daar bleef ze zeven weken, aanvankelijk in een diepe en hopeloze coma. Op dat moment begon ik op voorspraak van Josemaría Escrivá te bidden en beloofde een gift te doen voor zijn Werk indien hij mijn gebed verhoorde. Na moeilijke momenten raakte D. uit coma. Nu, nadat men dacht dat ze niet meer zou kunnen schrijven, is ze in goede gezondheid en is ze bezig met haar eindexamen middelbare school. Dank aan Josemaría Escrivá.

A.M.L., Saint-Sauveur (Frankrijk)

Mijn vader doet sinds zijn trouwdag niets meer aan het geloof: hij gaat niet naar de kerk en ontvangt geen sacramenten. Ik bad tot Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer voor zijn bekering. Op een zondag in december bezocht mijn vader mij op het internaat waar ik studeer en het eerste wat hij zei — nog voor me te groeten — was te vragen of hij kon biechten. Tot mijn grote verbazing vertelde hij hoe hij afgelopen 19 november een vrachtwagen bestuurde en tijdens een daling de macht over het stuur verloor. Op het moment dat hij voelde dat de wagen zou omslaan dacht hij aan het prentje met het gebed voor de privé-devotie tot Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer dat hij in zijn jaszak had. Hij bad tot hem en beloofde te gaan biechten zodra hij mij zou opzoeken. Meteen voelde hij een grote innerlijke vrede en een kracht die de vrachtwagen leidde en hem hielp de controle over het stuur te herwinnen. Ik ben Mgr. Escrivá zeer dankbaar voor deze dubbele gunst die hij mij verleend heeft.

E.E.C., Tlaxcala (Mexico)

UITGEGEVEN WERKEN VAN MGR. ESCRIVÁ

- De Weg** | « Mgr. Escrivá heeft iets geschreven, dat meer is dan een meesterwerk; hij heeft zijn inspiratie regelrecht uit zijn hart geput; de korte paragrafen, die samen *DE WEG* vormen, gaan ook regelrecht naar het hart van de lezer (...). » (*L'Osservatore Romano* 24-3-1950). Het boek kreeg zijn eerste uitgave in 1934 onder de titel *Consideraciones Espirituales* (Geestelijke Beschouwingen). Sindsdien is het aantal edities gestegen tot 238, in 39 talen, met een totale oplage van 3.591.222 exemplaren. Derde Nederlandstalige editie, 1989.
- De Heilige Rozenkrans** | Een boek met beschouwingen over elk van de vijftien mysteriën van het leven van Christus en zijn Moeder, zoals men die overweegt bij het bidden van de Rozenkrans. Ook van dit werk verscheen de eerste editie in 1934. Sindsdien zijn er 90 edities verschenen in 18 talen, met een oplage van 573.369 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1986.
- Gesprekken met Mgr. Escrivá** | Mgr. Escrivá antwoordt schriftelijk op vragen die hem gesteld werden, voor tijdschriften van verschillende landen. De eerste editie is van 1968. Tot heden zijn er 46 edities in 7 talen gepubliceerd, met een oplage van 308.820 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1990.
- Als Christus nu langs komt** | Het boek bevat 18 homilieën over de belangrijkste liturgische tijden en feesten, met theologische diepgang, maar ook duidelijk, eenvoudig en gericht op de praktijk van het christelijk leven. Inleiding van Mgr. del Portillo, huidige Prelaat van het Opus Dei. De eerste editie is van maart 1973. Tot nu toe zijn er 64 edities in 11 talen verschenen, met in totaal 388.961 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1978.
- Amigos de Dios** | Weer 18 homilieën zijn in dit boek verzameld, waarin de schrijver de christelijke deugden tot thema maakt van zijn vriendschappelijk gesprek met God. Het boek, dat evenals het hiervoor vermelde, in een heel persoonlijke en directe stijl geschreven is, verscheen in 1977. Er bestaan thans 43 edities in 8 talen, 291.531 exemplaren in totaal. Voorzien van een inleiding van Mgr. del Portillo.
- La Abadesa de Las Huelgas** | Diepgaande theologische en kerkrechtelijke studie over het buitengewone geval van de bijna bisschoppelijke juridictie die de Abdis van het beroemde klooster van Las Huelgas bij Burgos bezat. De eerste editie is van 1944, de tweede van 1974, de derde van 1988.
- De Kruisweg** | Postuum werk van Mgr. Escrivá, vrucht van zijn overweging van het lijden van de Heer. De eerste editie is in februari 1981 uitgekomen. Er verschenen 45 edities in 10 talen, met een totale oplage van 306.209 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1983.
- De Voor** | Postuum werk. « Zoals *De Weg* (...) is *De Voor* vrucht van het innerlijk leven van Mgr. Escrivá en van zijn ervaring als zielenherder » (uit het voorwoord van Mgr. del Portillo). De eerste editie verscheen in oktober 1986. Tot heden zijn er 26 uitgaven in 7 talen verschenen, met een oplage van 276.237 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1990.
- Forja** | Het laatst gepubliceerde postume werk, *Forja* (De Smidse), « is een vurig boek; lezing en meditatie ervan kan velen in de smidse van de goddelijke Liefde plaatsen en verlangens doen ontbranden naar heiligheid en apostolaat, want dat was de wens van Mgr. Escrivá » (uit het voorwoord van Mgr. del Portillo). De eerste editie verscheen in oktober 1987. Er zijn tot nu toe 19 edities in 6 talen uitgegeven, met een oplage van 256.657 exemplaren.

Deze boeken zijn verkrijgbaar via de boekhandel en bij:

Boekhandel OCEAAN voor België: Gribaumontstraat 29, B-1150 Brussel (02/772.30.62).
Uitgever DE BOOG voor Nederland: Herenstraat 41-43, NL-3512 KB Utrecht.

GEBED

voor privé-gebruik

God, U hebt uw dienaar en priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een getrouw instrument en stichter van het Opus Dei, dat een weg is ter heiliging van het beroep en van de dagelijkse plichten van de christen. Geef, dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van uw Kerk, de Paus en de zielen, om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U uw dienaar Josemaría te verheerlijken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees Gegroet, Eer aan de Vader.

Overeenkomstig het decreet van paus Urbanus VIII verklaren wij, dat dit *Informatiebulletin* niet de bedoeling heeft vooruit te lopen op het oordeel van de Kerk, en dat dit gebed niet bestemd is voor gebruik in openbare godsdienstoefeningen.

MEDEDELINGEN

Wij zijn dankbaar voor de vele brieven die wij hebben ontvangen. Ze zijn een getuigenis van de privé-devotie tot Mgr. Escrivá, op wiens voorspraak steeds meer mensen over de hele wereld zich in hun gebed tot God richten. Wegens plaatsgebrek kunnen wij hier slechts uittreksels uit enkele brieven geven, die belangrijke maar ook eenvoudige gebeurtenissen vertellen.

Wij uiten eveneens onze dankbaarheid — gezien de onmogelijkheid om het voor ieder persoonlijk te doen — voor alle giften, die ertoe bijdragen de kosten van uitgave en verspreiding van dit *Informatiebulletin* te dekken en de apostolische activiteiten te ondersteunen die uit de liefde van Mgr. Escrivá voor de mensen ontsproten zijn.

Dit *Informatiebulletin* wordt gratis verspreid. Wie aan de uitgave van deze publicatie zou willen bijdragen, kan een gift overmaken op:

- voor België: bankrekening 438-8079001-82 ten name van Informatiebulletin, Floridalaan 112, B-1180 Brussel.
- voor Nederland: postrekening 31 21 192 ten name van Stichting De Boog, Herenstraat 41-43, NL-3512 KB Utrecht.

Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons namen en adressen van personen opgeven die mogelijk interesse hebben om dit *Informatiebulletin* voor eigen gebruik te ontvangen.

VICE-POSTULATIE VAN HET OPUS DEI IN NEDERLAND
Jan Luykenstraat 52 - 1071 CS AMSTERDAM

Dit Informatiebulletin wordt uitgegeven met kerkelijke goedkeuring van de Congregatie voor de Heiligverklaringen.

Printed in Belgium, 1991